Dosarul nr. 3-2189/2025
2-25124611-12-3-01092025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

28 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefier Adelina Petcu

examinând în ședință publică cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Ion Crudu împotriva Procuraturii Generale, terț Centrul Național Anticorupție și Ministerul Finanțelor cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

a c o n s t a t a t :

Pretențiile reclamantului:

La 01 septembrie 2025, Crudu Ion a inițiat acțiune în contencios administrativ împotriva Procuraturii Generale, solicitând anularea Ordinului Procurorului General al Republicii Moldova nr.1081-p din 30 aprilie 2025, anularea deciziei de soluționare a cererii prealabile nr.18-97/25-396 din 26 mai 2025, obligarea angajatorului cu sarcina continuării efectuării calculului salarial în temeiul Ordinului Procurorului General „Cu privire la stabilirea salariului” nr. 107-p din 21 ianuarie 2025, obligarea angajatorului cu sarcina restituirii tuturor plăților reținute ilegal în temeiul Ordinului Procurorului General al Republicii Moldova nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului” și încasarea din contul pârâtului a taxei de timbru în sumă de 200 lei.

În motivarea acțiunii, a comunicat că la 07 iulie 2016 a fost adoptată Legea nr.159 cu privire la procuraturile specializate. Potrivit prevederilor art. 6 alin. (1) al actului normativ învederat supra, în cadrul procuraturii specializate activează ofițeri de urmărire penală [...] în limita posturilor prevăzute în statul de personal aprobat de procurorul-șef al procuraturii specializate, norma vizată fiind aplicată în coroborare cu prevederile legislației muncii, precum și cu alte legi ce reglementează cadrul juridic, principiile de activitate, misiunea, funcțiile, atribuțiile și drepturile entităților de la care sunt detașați salariații și statutul celor din urmă (Legea nr.1104 din 06.06.2002 cu privire la Centrul Național Anticorupție, Legea nr.333 din 10.11.2006 privind statutul ofițerului de urmărire

penală ș.a.).

Astfel, în temeiul Ordinului Procurorului General nr. 2065-p din 24 octombrie 2024 și Ordinului directorului CNA nr. 597-ps din 01 noiembrie 2024 „Cu privire la detașarea colaboratorului Centrului Național Anticorupție în cadrul Procuraturii Anticorupție” a fost dispusă detașarea reclamantului, ofițer superior de urmărire pentru cazuri excepționale, pentru o perioadă de 3 ani, în cadrul Procuraturii Anticorupție.

Reclamantul a menționat că, în vederea realizării priorităților naționale întru fortificarea instituțiilor anticorupție, prin Legea nr. 168 din 22.06.2023 (publicată în Monitorul Oficial al RM nr.223-226), a fost modificată Nota la Anexa nr.6 la Legea nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, fiind introdus pct.10 cu următorul conținut: „Clasele de salarizare pentru funcțiile cu statut special din cadrul Centrului Național Anticorupție se majorează față de cele stabilite în tabel după cum urmează: - cu 15 clase succesive pentru funcțiile de execuție cu statut special”, prevederea urmând a fi aplicată retroactiv, din 01.06.2023.

În perioada anterioară celei în care a fost consemnată detașarea reclamantului la Procuratura Anticorupție, întru asigurarea respectării prevederilor art. 72 alin. (2) a Codului muncii al Republicii Moldova, de către subdiviziunea de contabilitate și finanțe a Centrului Național Anticorupție a fost eliberată pentru prezentare aceleiași unități din cadrul Procuraturii Generale, informația deplină despre calculul salarial colaboratorilor detașați la Procuratura Anticorupție, fiind indicate componențele conform cărora uima a fi calculat salariul de bază al salariaților detașați (treapta de salarizare VI, clasa de salarizare 96, coeficientul de salarizare 7,29 și sporul lunar pentru grad profesional 450 lei).

În virtutea prevederilor legale menționate supra, la 24 octombrie 2024, de către Procurorul General prin Ordinul nr. 2065-p „Cu privire la detașare”, s-a dispus atribuirea reclamantului salariul de bază conform următoarelor componente: treapta de salarizare - VI, clasa de salarizare - 111 (75 corespunzătoare funcției + 6 conform vechimii în muncă + 15 aplicate la detașare + 15 prevăzute de Legea nr. 168 din 22.06.2023), coeficientul de salarizare - 9,97 (ce corespunde clasei de salarizare 111- din Grila de salarizare desfășurată la Anexa nr.1 la Legea nr. 270 din 23.11.2018), spor lunar pentru grad profesional - 450 lei (prevăzut în Anexa nr.2 la Legea nr. 270 din 23.11.2018).

Ulterior, prin Legea nr. 305 din 19.12.2024 (publicată în Monitorul Oficial al RM nr.564-568 din 31.12.2024, în vigoare din 01.01.2025), a fost modificat conținutul pct.4 al Notelor la Anexa nr.6 a Legii nr.270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, având următorul cuprins: „Clasa de salarizare pentru funcțiile de ofițeri, inclusiv de urmărire penală sau de investigații, de specialiști, detașați în procuraturile specializate, se stabilește cu o

majorare de 25 clase succesive față de cea stabilită în tabel pentru funcțiile similare din unitățile bugetare din care sunt detașați”.

Urmare a unor modificări legislative operate între timp, la data de 21 ianuarie 2025 de către Procurorul General al Republicii Moldova a fost emis Ordinul nr. 107-p „Cu privire la stabilirea salariului”, fiind dispusă calcularea salariului de bază al reclamantului conform următoarele componente: treapta de salarizare - VI (ce corespunde vechimii în muncă de peste 20 ani), clasa de salarizare - 121 (75 corespunzătoare funcției + 6 conform vechimii în muncă + 25 aplicate la detașare 15 adăugate pentru funcțiile de execuție cu statut special din cadrul CNA prin Legea nr. 168 din 22.06.2023), coeficientul de salarizare -12,29 (ce corespunde clasei de salarizare 121 din Grila de salarizare desfășurată la Anexa nr.1 la Legea nr. 270 din 23.11.2018) și sporiri lunar pentru grad profesional - 450 lei (prevăzut în Anexa nr.2 la Legea nr. 270 din 23.11.2018.

Potrivit prevederilor art. 12 alin. (13) din Legea nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, salariul de bază se calculează prin înmulțirea valorii de referință (stabilită în legea bugetului de stat pentru anul respectiv) cu coeficientul de salarizare corespunzător clasei de salarizare pentru funcția respectivă, astfel încât formula de calcul al salariului de bază al reclamantului, în perioada anului 2025, după operarea tuturor modificărilor menționate supra, urma să fie identificată astfel: 12,29 (coeficientul de salarizare ce corespunde clasei de salarizare 120) x 2 500 (valoarea de referință stabilită în art. 10 alin. (2) lit. b) din Legea bugetului de stat pentru anul 2025 nr. 310 din 26.12.2024) = 30 725 lei (salariul de bază).

Reclamantul a mai menționat că calculele vizate și interpretarea actelor normative menționate au și fost operate de către angajator (Procuratura Generală) conform tehnicii legislative, or, după cum s-a menționat, la 24 octombrie 2024 de către Procurorul General a fost emis Ordinul „Cu privire la detașare”, fiind dispusă calcularea salariilor de bază ale ofițerilor de urmărire penală/ofițerilor de investigații detașați de la Centrul Național Anticorupție cu implicarea în calcul a celor 15 clase de salarizare desemnate prin Legea nr. 168 din 22.06.2023 pentru funcțiile de execuție cu statut special din cadrul Centrului Național Anticorupție. Mai mult decât atât, pentru același scop, au fost prevăzute și alocate în bugetul Procuraturii corespunzătoare în anii 2024 și 2025.

În pofida tuturor circumstanțelor de fapt relatate, la 30 aprilie 2025, prin Ordinul Procurorului General nr. 1081-p, fără motivare, fără consultări cu personalul detașat ale căror interese legitime urmau a fi atinse, fără înștiințarea prealabilă despre efectele actului administrativ, a fost dispusă abrogarea ordinului precedent – Ordinul nr. 107-p din 21 ianuarie 2025, cu dispunerea revenirii la metoda de calcul anterioară, și anume prin excluderea din calculul salariului de bază pentru personalul detașat de la Centrul Național Anticorupție a celor 15 clase

de salarizare, atribuite titularilor funcțiilor de execuție cu statut special din cadrul Centrului Național Anticorupție prin Legea nr. 168 din 22.06.2023), astfel încât salariul de bază în privința reclamantului este calculat retroactiv, cu începere de da 01 ianuarie 202. La moment, cu aplicarea următoarelor componente: treapta de salarizare - VI, clasa de salarizare - 106, coeficientul de. salarizare - 8.98, ceea ce contravine logicii, spiritului și literei legii. Modificarea în cauză s-a datorat interpretării unilaterale eronate, *stricto senso* de către angajator a textelor de la pct.4 și pct.10 de la Notele la Anexa 6 a Legii nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, și anume a textului „față de cea stabilită în tabel", interpretare arbitrară prin care angajatorul evită nejustificat aplicarea cumulativă, a prevederilor prenotate, or notele la Anexa nr.6 nu pot fi aplicate distinct, individual față de tabelul la care se atribuie.

Imposibilitatea aplicării separate a pct.4 de pct.10 și invers a pct.10 de pct.4 din nota la Anexa nr.6 din Legea nr. 270 din 23.11.2018 în raport cu reclamantul, rezultă din faptul că acesta din urmă întrunește condițiile, de aplicare față de sine atât a prevederilor ce reies din pct.4 al notei respective care se aplică oricărui personal detașat în procuratura specializată, în speță, reclamantul, fiind detașat, conform Ordinului CNA nr. 597-ps din 01 noiembrie 2024 „Cu privire la detașarea colaboratorului Centrului Național Anticorupție în cadrul Procuraturii Anticorupție", pe cât întrunește și calitatea de colaborator detașat titular al funcției cu statut special al CNA ceea ce înseamnă că beneficiază, în raport cu sine, și de aplicarea pct.10 din nota aferentă Anexei nr.6 din Legea nr. 270 din 23 noiembrie 2018.

Astfel, în contrariu cu scopul stimulator al legii și logica legiuitorului de stimulare a personalului antrenat în lupta cu corupția mare, după interpretarea făcută de către angajatorul Procuratura Generală și aplicarea eronată de către acesta a prevederilor legale, ofițerii de urmărire penală și ofițerii de investigații detașați la Procuratura Anticorupție de la Centrul Național Anticorupție beneficiază, de fapt, de un salariu mai mic decât la unitatea de la care au fost detașați, eveniment alogic, fapt care atentează grav la drepturile fundamentale ale ofițerilor detașați la procuraturile specializate.

Deși Codul muncii nu enunță explicit principiul că orice dubiu privind interpretarea normelor de dreptul muncii se interpretează în favoarea salariatului, acest principiu este susținut implicit prin principiile fundamentale care guvernează raporturile de muncă, reflectând intenția de protecție a drepturilor salariatului. La nivel internațional, Republica Moldova a aderat la un șir de acte care reflectă principiul internațional al dreptului muncii denumit *in dubio pro operatio* conform căruia orice dubiu privind interpretarea normelor de dreptul muncii se interpretează în favoarea salariatului. În alte state, acest principiu este expres menționat în Codul muncii, spre exemplu în Codul muncii al României, Legea nr. 53/2003, la articolul

8 alin. (2) este menționat: „În caz de dubiu privind interpretarea unei norme, aceasta se interpretează în favoarea salariatului”.

Potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, salariul lunar reprezintă contribuția bănească care include salariul de bază și toate sporurile, premiile și alte drepturi salariate acordate suplimentar la salariul de bază corespunzător fiecărei categorii de personal din sectorul bugetar, acestea fiind menționate exhaustiv în art. 10 al legii prenotate, referindu-se atât la partea fixă a salariului, cât și la partea variabilă și la alte sporuri de care poate beneficia personalul unităților bugetare.

Reclamantul a subliniat că potrivit art. 26 alin. (1) din Legea nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, salariile de bază, în cazul detașării personalului unităților bugetare se stabilesc conform coeficienților de salarizare pentru funcțiile respective, ținând cont de treapta de salarizare.

Complementar, în acord cu prevederile art. 8 din Legea nr. 270 din 23.11.2018, fiecare unitate bugetară ține registrul de evidență a personalului la nivel de unitate, cel din urmă cuprinzând pentru fiecare post inclusiv clasa de salarizare și coeficientul de salarizare, precum și salariul de bază determinat în condițiile legii.

Astfel, aplicând legea în sensul direct al acesteia, fără a fi necesară interpretarea ei, se deduce clar că, în cazul reclamantului, salariul de bază urmează a fi stabilit conform coeficientului de salarizare pentru funcția deținută anterior la Centrul Național Anticorupție care, după intrarea în vigoare a Legii nr. 168 din 22.06.2023, este calculat luând în considerare prevederile pct.10 al Notelor de la Anexa nr. 6 la Legea nr. 270 din 23.11.2018, și anume clasa de salarizare 75 + 15 clase de salarizare succesive + 6 clase de salarizare corespunzătoare treptei de salarizare VI, astfel încât să fie dedusă în final clasa de salarizare 96, căreia îi corespunde coeficientul de salarizare 7,29.

Ulterior, aplicând prevederile pct.4 al Notelor la Anexa nr. 6 la lege, se aplică cele 25 clase de salarizare prevăzute pentru salariații detașați la procuraturile specializate, astfel încât clasa de salarizare definitivă este stabilită 121, căreia îi corespunde coeficientul de salarizare 12,29, care și urmează a fi aplicat la stabilirea salariului de bază prin înmulțirea la valoarea de referință stabilită în Legea bugetului de stat.

În sensul celor indicate supra, reclamantul a relatat că calculul efectuat de către angajatorul Procuratura Generală, până la 30 aprilie 2025, conform modificărilor expuse, corespunde întocmai prevederilor legale în vigoare.

Totodată, potrivit actului administrativ individual contestat, și anume Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025, Secția finanțe și contabilitate din cadrul Direcției finanțe și administrare a Aparatului Procuraturii Generale urma

să efectueze recalcularea plăților salariate achitate pentru lunile ianuarie, februarie și martie 2025, inclusiv, eșalonat, în termen de 3 luni, angajatorul Procuratura Generală, rezervându-și, astfel, unilateral și abuziv dreptul de a reține din plățile salariate calculate, diminuate după intrarea în vigoare a ordinului, sumele pretins a fi achitate în plus reclamantului, pentru perioada 01.01.2025 - 31.03.2025, astfel încât, în lunile mai 2025, neîntemeiat, din salariul reclamantului pentru luna aprilie 2025 și plățile pentru concediul anual de care reclamantul a beneficiat în perioada 29.04.2025 - 08.05.2025, a fost reținută suma în total de 22891,97 lei, ceea ce reprezintă puțin peste 52% din salariul lunar brut calculat pentru luna aprilie 2025 în sumă de 43268,39 tei, iar în luna iunie 2025, neîntemeiat, din salariul pentru luna mai 2025, a fost reținută suma de 4554 tei, ceea ce reprezintă puțin peste 21% din salariul lunar brut calculat pentru luna aprilie 2025 în sumă de 21642,75 lei, fapt care contravine expres prevederilor art. 149 din Codul muncii, potrivit căruia, la fiecare plată a salariului, cuantumul total al reținerilor nu poate să depășească 20%, cu excepțiile prevăzute de lege. Astfel, reținerea aplicată de angajator, pe motiv de aplicare incorectă a legii, nu se încadrează în excepțiile prevăzute de actele normative.

Mai mult decât atât, alăturat faptului că ordinul vizat al Procurorului General nu conține niciun temei de efectuare a reținerilor din salariu, caracterul abuziv și ilegal al ordinului în cauză se exprimă prin faptul că acesta contravine expres prevederilor art. 148 alin. (5) din Codul muncii, potrivit căruia salariul plătit în plus salariatului de către angajator, inclusiv în cazul aplicării greșite a legislației în vigoare, nu poate fi urmărit, cu excepția cazurilor unei greșeli de calcul, or, în speța dedusă soluționării, este, anume situația unei aplicări greșite, în viziunea angajatorului, a legislației, prevedere legală aplicată de către angajator de la 01.06.2023, până la 31.03.2025, și anume pct. 10 al. Notelor la Anexa nr. 6 la Legea nr. 270 din 23.11.2018, și nu a unei greșeli de calcul, or, greșeala de calcul se poate referi la calcularea eronată a plăților raportat la numărul de zile lucrătoare, numărul de zile de aflare în concediu medical, numărul de zile de aflare în concediu de odihnă, mărimea diurnelor, mărimea premiilor, mărimea prejudiciului cauzat angajatorului, înmulțirea incorectă a numărului de ore lucrate cu rata tarifară, calcul defectuos efectuat de către programul automatizat contabil etc.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 150 din Codul administrativ, prestațiile deja acordate se restituie dacă un act administrativ individual a fost rectificat, retras, revocat sau anulat din cauza unei erori evidente ori a devenit nevalabil în condițiile art. 138 alin. (4) lit. b) din Codul administrativ. Prestația ce urmează a fi restituită se stabilește prin act administrativ individual scris, în acest sens, se va menționa că actul administrativ individual contestat nu conține suma totală a prestațiilor ce urmează a fi restituite de către reclamant angajatorului și temeiul aplicării reținerii, ceea ce contravine prevederilor legale, de altfel, fiind efectuată și

reținerea în cuantum ce depășește limita impusă de lege.

În drept, reclamantul a notat prevederile art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 16, art.17, art.21, art.29, art.31, art.94, art.118 alin. (1)-(3), art. 119, art.120 alin. (1) lit. f) și art. 137 din Codul administrativ.

În speță, reclamantul a explicat că dreptul său vătămat, rezidă în retribuirea muncii sale în strictă concordanță cu prevederile legii, și rezultă inclusiv din prevederile art. 43 din Constituția RM care protejează dreptul la muncă și la protecția muncii, astfel încât garantează condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, inclusiv în cadrul oricăror situații specifice aferente muncii.

Pe motivele descrise mai sus, reclamantul a calificat Ordinul Procurorului General al Republicii Moldova nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 ca un act administrativ individual contrar principiului legalității, proporționalității și imparțialității, fiind unul absolut nemotivat, emis cu încălcarea dreptului discreționar. Actul administrativ contestat nu conține nicio motivare, în special, în partea ce ține de cauza/motivele/criteriile în acord cu care a fost efectuată abrogarea actului administrativ individual favorabil - Ordinul Procurorului General „Cu privire la stabilirea salariului” nr. 107-p din 21 ianuarie 2025.

Totodată, reclamantul a indicat că potrivit prevederilor art. 72 alin. (2) din Codul muncii, dacă la noul loc de muncă, condițiile de salarizare sau cele de odihnă diferă de cele de care beneficia salariatul la unitatea care a dispus detașarea, salariatului i se vor aplica condițiile mai favorabile.

În speță, însă, reclamantul a declarat că beneficiază de un salariu mai mic decât salariul de care ar fi beneficiat la locul de muncă de unde a fost detașat.

Potrivit prevederilor art. 14 al Legii Nr. 333 din 10.11.2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală, raporturile de muncă ale ofițerilor de urmărire penală sunt reglementate de Codul muncii, de alte acte legislative și normative care conțin norme ale dreptului muncii, precum și de actele legislative și normative care reglementează activitatea instituțiilor în cadrul cărora sunt constituite organe.de urmărire penală.

Ca efect al evenimentului menționat, aplicând prevederile art. 77 lit. e^{1}) din Codul muncii, a fost dispusă și suspendarea contractului individual de muncă încheiat de către reclamant cu Centrul Național Anticorupție, în calitate de angajator de bază. Astfel, potrivit prevederilor art. 75 alin. (2) din Codul muncii, suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăți) de către angajator.

Argumentele autorității publice pârâte:

La 15 septembrie 2025, reprezentantul autorității publice pârâte, Procuratura Generală a depus referința, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în

judecată (f.d.67-68).

Opinia persoanelor terțe:

Prin încheierea protocolară din 19 martie 2026, în conformitate cu art. 205 Cod administrativ, au fost atrași în proces, ca terți, Centrul Național Anticorupție și Ministerul Finanțelor.

La 27 martie 2026, din partea Ministerului Finanțelor a parvenit referința, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată (f.d.97-100).

La 06 aprilie 2026, din partea Centrului Național Anticorupție a parvenit referința, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată (f.d.104-113).

În ședința de judecată, reclamantul Ion Crudu a solicitat admiterea integrală a cererii de chemare în judecată cu toate motivele de fapt și de drept invocate.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Procuratura Generală a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În ședința de judecată, terțul, Ministerul Finanțelor, nu s-a prezentat, însă a fost înștiințat, în mod legal, despre data și ora examinării cauzei.

În ședința de judecată, terțul, Centrul Național Anticorupție nu s-a prezentat, însă a solicitat examinarea cauzei de contencios administrativ în lipsa sa.

Analizând argumentele expuse în acțiune, în referințe, studiind înscrisurile anexate la dosarul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea este admisibilă, și parțial întemeiată.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contenciosul administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art.208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art.211 alin.(1) și (2) și art.212 alin.(1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului; II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ; IV. respectarea procedurii prealabile; V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și esența revindecărilor formulate, se constată că Ion Crudu își exprimă dezacordul și solicită anularea Ordinului Procurorului General al Republicii Moldova nr.1081-p din 30 aprilie 2025, anularea deciziei de soluționare a cererii prealabile nr.18-97/25-396 din 26 mai 2025, obligarea angajatorului cu sarcina continuării efectuării calculului salarial în temeiul Ordinului Procurorului General „Cu privire la stabilirea salariului” nr. 107-p din 21 ianuarie 2025, obligarea angajatorului cu sarcina restituirii tuturor plăților reținute ilegal în temeiul Ordinului Procurorului General al Republicii Moldova nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului” și încasarea din contul pârâtului a taxei de timbru în sumă de 200 lei.

În sensul art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege.

Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în obligare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Obiectul acțiunii în obligare constă în obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea

legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Astfel, Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului" este un act administrativ individual defavorabil reclamantului.

Instanța de judecată reține că admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

La caz, reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, dreptul la muncă, fiind întrunită condiția revendicării unui drept legitim.

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluționează în fond toate acțiunile în contencios administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil până la înaintarea acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

În conformitate cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Conform art. 19 din Codul administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Articolul 162 alin. (1) din Codul administrativ, statuează că procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Alin. (3) al articolului citat, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; emiterea unui act administrativ individual.

Cu referire la actele cauzei și circumstanțele reflectate supra, instanța de judecată constată că prin cererea prealabilă adresată Procuraturii Generale, la 20 mai 2025, reclamantul și-a manifestat dezacordul cu Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului", astfel prevederile citate supra au fost respectate.

În baza art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Așa cum rezultă din actele cauzei și cele ale dosarului administrativ, răspunsul pe marginea cererii prealabile a fost emisă la 26 mai 2025, expediată în adresa reclamantului la 08 august 2025, iar acțiunea, în instanța de judecată, a fost depusă la 01 septembrie 2025 (f.d.18 dosar administrativ) .

În consecința celor constatate, instanța de judecată constată că acțiunea reclamantului este depusă cu respectarea competenței materiale și jurisdicționale, în termenul prevăzut de lege, fiind contestat un act administrativ al autorității publice competente, care produce efecte juridice în exterior și are caracter defavorabil reclamantului.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată conchide în privința temeiniciei parțiale a acțiunii, din următoarele considerente.

Noțiunea de „act administrativ" este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluția (77) cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un

act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administrației publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizațional şi funcțional faţă de subiectul controlat, prin intermediul controlului se exercită funcția instanţei de judecată (justiției) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanție a legalității şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităților executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecți speciali ai acestor raporturi juridice; existența unui litigiu de drept public în calitate de temei al activității de control judiciar; controlul judiciar urmărește realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecției drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităților administrației publice este limitată de următoarele condiții: temei al exercitării acestuia servește doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activității de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerințelor legalității, dar nu şi ale oportunității.

În conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În acord cu art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităților publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În temeiul art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluționează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

Conform art. 219 din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor

de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces. Instanţa de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces. Totodată, instanţa de judecată poate avea o discuție juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

Din materialele cauzei se atestă că, în temeiul Ordinului Procurorului General nr. 2065-p din 24 octombrie 2024 „Cu privire la detașare” și Ordinului Directorului Centrului Naţional Anticorupţie nr. 597-ps din 01 noiembrie 2024 „Cu privire la detașarea ofițerului anticorupție al Centrului Național Anticorupție în cadrul Procuraturii Anticorupție”, a fost dispusă detașarea reclamantului - ofițer superior de urmărire pentru cazuri excepționale, în cadrul Procuraturii Anticorupție, de la 04.11.2024-03.11.2027.

Potrivit Ordinului Procurorului General nr. 2065-p din 24 octombrie 2024 „Cu privire la detașare” s-a detașat dl Ion Crudu, ofițer superior de urmărire penală pentru cazuri excepționale al Direcției nr.4 din cadrul Direcției generale urmărire penală a Centrului Național Anticorupție (codul funcției D3052), locotenent-colonel, în funcția de ofițer de urmărire penală detașat în Procuratura Anticorupție (procuratura specializată) de la 04.11.2024 până la 03.11.2027. Reclamantului i s-a atribuit începând cu 04.11.2024, salariul de bază conform următoarelor componente: treapta de salarizare VI; clasa de salarizare 111; coeficientul de salarizare 9,97 și spor lunar pentru grad profesional 450 lei.

Prin Ordinul Procuraturii Generale nr.107-p din 21 ianuarie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului” s-a ordonat stabilirea începând cu 01.01.2025 dlui Ion Crudu, ofițer de urmărire penală detașat în Procuratura Anticorupție (codul funcției D3052), salariul de bază conform următoarelor componente: - treapta de salarizare VI; - clasa de salarizare 121; - coeficientul de salarizare 12,29; și spor lunar pentru gradul profesional 450 lei.

Prin Ordinul Procurorului General nr.1081-p din 30 aprilie 2025 ”Cu privire la stabilirea salariului”, s-a ordonat: ”1. A abroga ordinul nr. 107-p din 21.01.2025 privind stabilirea salariului dlui Ion Crudu, ofițer de urmărire penală detaşat în Procuratura Anticorupție.

2. A stabili începând cu 01.01.2025, dlui Ion Crudu, ofițer de urmărire penală detaşat în Procuratura Anticorupție (codul funcţiei D3052), salariul de bază conform următoarelor componente:

- treapta de salarizare VI;
- clasa de salarizare 106;
- coeficientul de salarizare 8,98

şi spor lunar pentru gradul profesional 450 lei.

3. Secția finanțe şi contabilitate din cadrul Direcției finanțe şi administrare a

Aparatului Procuraturii Generale:

- va calcula şi achita dlui Ion Crudu, salariul lunar şi alte drepturi salariale acordate suplimentar la salariul de bază corespunzător;

- va efectua recalcularea plăților salariale achitate pentru lunile ianuarie, februarie şi martie 2025 inclusiv, eşalonat, în termen de 3 luni.”

Instanța notează că art. 4 din Legea nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sistemul bugetar, definește următoarele noțiuni:

grilă de salarizare – formă de ierarhizare a salariilor de bază aferente funcțiilor și categoriilor de calificare. Grila de salarizare este structurată pe grade de salarizare și clase de salarizare;

grad de salarizare – un anumit nivel în cadrul grilei de salarizare, căruia îi corespunde un interval de clase de salarizare cu un set de coeficienți de salarizare și care acoperă un grup de funcții de valoare similară conform ierarhiei rezultate în urma evaluării funcțiilor ce presupun realizarea activității comparabile din punct de vedere managerial și/sau operațional;

clasă de salarizare – nivelul de poziționare distinctă a funcției în ierarhia generală a funcțiilor din grila de salarizare, căruia îi corespunde un coeficient de salarizare;

coeficient de salarizare – expresie numerică care corespunde clasei de salarizare. Pe baza acestui coeficient este calculat salariul de bază pentru fiecare funcție;

treaptă de salarizare – nivelul salariului de bază al funcției raportat la vechimea în muncă;

salariu de bază – element din partea fixă a remunerației lunare la care are dreptul personalul din unitățile bugetare, corespunzător clasei de salarizare stabilite în funcție de categoria de calificare, vechimea în muncă, nivelul unității bugetare la care se prestează activitatea, în corespundere cu anexele la prezenta lege;

salariu lunar – retribuție bănească care include salariul de bază și toate sporurile, premiile și alte drepturi salariale acordate suplimentar la salariul de bază corespunzător fiecărei categorii de personal din sectorul bugetar.

Potrivit art. 10 alin. (1)-(3) din Legea nr. 270 din 23.11.2018, (1) salariul lunar al personalului din unitățile bugetare pentru activitatea desfășurată pe durata normală a timpului de lucru stabilită de lege este constituit din:

a) partea fixă, compusă din:

– salariul de bază;

– sporul lunar în valoare fixă;

– sporul lunar pentru gradul profesional;

– sporul lunar pentru deținerea titlului științific și/sau științifico-didactic;

– sporul lunar pentru deținerea titlului onorific;

b) partea variabilă, care cuprinde:

– sporul pentru performanță;

– sporuri cu caracter specific.

(2) Suplimentar la cele menționate la alin.(1), personalul unităților bugetare beneficiază, după caz, de:

– sporul de compensare pentru munca prestată în condiții nefavorabile;

– sporuri pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus;

– spor pentru participare în proiecte de dezvoltare finanțate din surse externe;

– spor pentru realizarea sarcinilor prioritare în contextul implementării cerințelor de aderare la Uniunea Europeană;

– sporul de compensare pentru munca prestată în condiţii de risc sporit pentru sănătate;

– sporul pentru consolidarea capacităților instituționale ale autorităților publice locale amalgamate;

– sporul pentru consolidarea capacităților manageriale și profesionale ale personalului din cadrul autorităților publice locale de nivelul întâi;

– premii unice;

– premiu anual.

(3) Prin derogare de la prevederile alin. (1), salariul lunar al persoanelor cu funcții de demnitate publică, cu excepția directorului Serviciului Fiscal de Stat, a Directorului Serviciului Vamal, a Directorului Autorității Aeronautice Civile și a Directorului Agenției pentru Securitate Cibernetică, și al personalului din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică se constituie din partea fixă și plățile enumerate la alin. (2) dacă aceste plăți nu rezultă din activități declarate incompatibile prin legi speciale.

Potrivit art. 12 alin. (1)-(3) din Legea nr. 270 din 23.11.2018, salariul de bază corespunde muncii prestate în cadrul programului complet de muncă în cursul unei luni. Salariul de bază se stabilește conform coeficienților de salarizare prevăzuți în anexele nr. 3–10, în raport cu funcția deținută, nivelul de studii, categoria de calificare, gradul didactic, vechimea în muncă sau treapta de salarizare, după caz, în condițiile prezentei legi. Clasele de salarizare și coeficienții de salarizare prevăzuți în anexele nr. 3–10 corespund treptei de salarizare I și nivelului de studii și/sau de calificare necesar pentru ocuparea funcției, după caz.

Potrivit alin. (6) al aceluiași articol, treptele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă sunt:

a) treapta I – de la 0 la 2 ani – îi corespunde clasa de salarizare indicată pentru funcția respectivă conform anexelor nr. 3–10;

b) treapta II – de la 2 la 5 ani – se adaugă 2 clase de salarizare succesive, suplimentar față de clasa de salarizare prevăzută pentru treapta I;

c) treapta III – de la 5 la 10 ani – se adaugă 3 clase de salarizare succesive,

suplimentar față de clasa de salarizare prevăzută pentru treapta I;

d) treapta IV – de la 10 la 15 ani – se adaugă 4 clase de salarizare succesive, suplimentar față de clasa de salarizare prevăzută pentru treapta I;

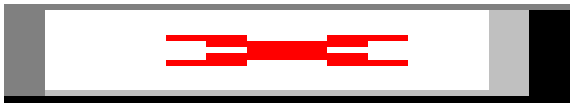
e) treapta V – de la 15 la 20 de ani – se adaugă 5 clase de salarizare succesive, suplimentar față de clasa de salarizare prevăzută pentru treapta I;

f) treapta VI – peste 20 de ani – se adaugă 6 clase de salarizare succesive, suplimentar față de clasa de salarizare prevăzută pentru treapta I.

Potrivit art. 26 din Legea nr. 270 din 23.11.2018, salariile de bază în cazul promovării, transferului, detaşării personalului unităţilor bugetare se stabilesc conform coeficienţilor de salarizare pentru funcţiile respective, ținând cont de treapta de salarizare. În cazul detaşării, personalul beneficiază, pe lângă salariul de bază, şi de celelalte drepturi salariale acordate personalului din unitatea bugetară în care a fost detaşat, în condiţiile prezentei legi. În cazul în care, în urma detaşării, salariul lunar stabilit este inferior celui de care a beneficiat până la detaşare, personalului detaşat i se va plăti diferenţa de salariu. Drepturile salariale pe perioada detaşării se acordă în conformitate cu prevederile art. 72 din Codul muncii.

Conform art. 72 din Codul muncii, salarizarea, în caz de detaşare, va fi efectuată de unitatea la care va lucra salariatul. În cazul în care aceasta se află în imposibilitate de plată, obligaţia de retribuire a muncii prestate revine unităţii care a dispus detaşarea cu dreptul la acţiune de regres împotriva unităţii în care a fost detaşat salariatul. Dacă, la noul loc de muncă, condiţiile de salarizare sau timpul de odihnă diferă de cele de care beneficia salariatul la unitatea care a dispus detaşarea, salariatului i se vor aplica condiţiile mai favorabile.

Potrivit Anexei nr. 6 din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sistemul bugetar,



Centrul Național Anticorupție, Serviciul Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor			
1.1. Funcții de execuție			
D3052	Ofițer superior de urmărire penală pentru cazuri excepționale	75	4,70

Potrivit pct. 4 din Note la Anexa nr. 6 din Legea nr. 270 din 23.11.2018 (în redacția modificată prin LP168 din 22.06.23, MO223-226/30.06.23 art. 388; în aplicare din 30.06.23), clasa de salarizare pentru funcțiile de ofițeri, inclusiv de urmărire penală sau de investigații, de specialiști, detașați în procuraturile specializate, se stabilește cu o majorare de 15 clase succesive față de cea stabilită în tabel pentru funcțiile similare din unitățile bugetare din care sunt detașați.

Potrivit pct. 4 din Note la Anexa nr. 6 din Legea nr. 270 din 23.11.2018 (în redacția modificată prin LP305 din 19.12.24, MO564-568/31.12.24 art. 784; în vigoare 01.01.25), clasa de salarizare pentru funcțiile de ofițeri, inclusiv de urmărire penală sau de investigații, de specialiști, detașați în procuraturile specializate, se stabilește cu o majorare de 25 clase succesive față de cea stabilită în tabel pentru funcțiile similare din unitățile bugetare din care sunt detașați.

Pct. 10 din Note la Anexa nr. 6 din Legea nr. 270 din 23.11.2018 (în redacția modificată prin LP168 din 22.06.23, MO223-226/30.06.23 art. 388; în aplicare din 30.06.23), clasele de salarizare pentru funcțiile cu statut special din cadrul Centrului Național Anticorupție se majorează față de cele stabilite în tabel după cum urmează:

– cu 5 clase succesive – pentru funcțiile de conducere cu statut special;

– cu 15 clase succesive – pentru funcțiile de execuție cu statut special.

Potrivit pct. 10 din Note la anexa nr. 6 la Legea nr. 270 din 23.11.2018 (în redacția modificată prin LP305 din 19.12.24, MO564-568/31.12.24 art. 784; în vigoare 01.01.25), clasele de salarizare pentru funcțiile cu statut special din cadrul Centrului Național Anticorupție și al Serviciului de Informații și Securitate, cu excepția funcțiilor personalului care beneficiază de spor cu caracter specific în condițiile art. 17 alin. (2) lit.b^1), se majorează față de cele stabilite în tabel după cum urmează:

– cu 7 clase succesive – pentru funcțiile de conducere cu statut special;

– cu 15 clase succesive – pentru funcțiile de execuție cu statut special.

Potrivit art. 34 din Legea nr. 1104 din 06.06.2002 cu privire la Centrul Național Anticorupție, raportul de serviciu al ofițerului anticorupție se modifică prin:

a) transfer;

b) detașare;

c) asigurare a interimatului funcției de conducere;

d) promovare.

Potrivit art. 34^2 alin. (1); (3) din Legea nr. 1104 din 06.06.2002 cu privire la Centrul Naţional Anticorupţie, ofițerul anticorupție poate fi detașat, cu acordul scris al acestuia și cu avizul prealabil al Directorului Centrului, la o organizație internațională, misiune diplomatică, autoritate sau instituție publică pentru o perioadă de cel mult 3 ani. Cu acordul ambelor părți, perioada detașării ofițerului anticorupție poate fi prelungită cu încă cel mult 3 ani. Dacă drepturile salariale aferente funcției pentru care este detașat ofițerul anticorupție sunt inferioare celor deținute anterior, diferența va fi plătită de Centru.

Articolul 42 alin. (2) al Legii nr. 1104/2002 prevede că, salariile lunare ale angajaţilor Centrului se stabilesc în conformitate cu legislaţia privind sistemul de salarizare în sectorul bugetar.

Potrivit art. 14 al Legii nr. 333-XVI din 10.11.2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală (în continuare Legea nr. 333/2006), raporturile de muncă ale ofiţerilor de urmărire penală sunt reglementate de Codul muncii, de alte acte legislative şi normative care conţin norme ale dreptului muncii, precum şi de actele legislative şi normative care reglementează activitatea instituţiilor în cadrul cărora sunt constituite organe de urmărire penală, luându-se în vedere particularităţile prevăzute de prezenta lege.

Conform art. 29^1 alin. (4) al Legii nr. 333/2006, în perioada detaşării la procuratura specializată, ofiţerul de urmărire penală are drepturile şi obligaţiile prevăzute de lege, cu excepţiile stabilite în prezentul capitol.

Potrivit art. 29^3 alin. (1) din Legea nr. 333 din 10.11.2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală, atribuţiile prevăzute de lege privind asigurarea drepturilor, acordarea stimulărilor și aplicarea sancţiunilor ofiţerilor de urmărire penală detaşaţi la procuratura specializată sunt exercitate de către Procurorul General, la propunerea procurorului-şef al procuraturii specializate, sau, după caz, de către procurorul-șef al procuraturii specializate.

Potrivit art. 29^4 din Legea menționată supra, drepturile salariale ale ofiţerilor de urmărire penală detaşaţi la procuratura specializată se plătesc din bugetul procuraturii specializate.

Conform art. 31 al Legii nr. 333/2006, salarizarea, asistenţa medicală, asigurarea cu pensii, acordarea de concedii, alte măsuri de asigurare materială şi socială a ofiţerilor de urmărire penală, a pensionarilor din rândul lor se efectuează în volumul, mărimea, condiţiile şi ordinea stabilite pentru angajaţii instituţiei în cadrul căreia este constituit organul de urmărire penală.

În conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) al Legii nr. 159 din 07.07.2016 cu privire la procuraturile specializate (în continuare Legea nr. 159/2016), salarizarea personalului procuraturii specializate, inclusiv a celui detașat, se efectuează din bugetul procuraturii specializate.

Articolul 7 alin. (1) și (6) al Legii nr. 159/2016 prevede că, (1) Ofițerii de urmărire penală, ofițerii de investigații și specialiștii care urmează să activeze în procuratura specializată sînt selectați în mod individual de către procurorul-șef al procuraturii specializate și sînt detașați de la alte instituții pentru o perioadă de pînă la 5 ani, care poate fi reînnoită pe o altă perioadă de pînă la 5 ani. Detașarea se face prin ordinul Procurorului General, cu avizul prealabil al conducătorului instituției în care activează persoana detașată și cu acordul scris al acesteia din urmă. (6) Legislația privind statutul ofițerilor de urmărire penală și al ofițerilor de investigații se aplică personalului detașat pe perioada detașării la procuratura specializată în măsura în care nu contravine prevederilor prezentei legi.

Potrivit art. 148 alin. (5) din Codul Muncii, salariul plătit în plus salariatului de către angajator (inclusiv în cazul aplicării greşite a legislaţiei în vigoare) nu

poate fi urmărit, cu excepţia cazurilor unei greşeli de calcul.

Instanța de judecată constată că, prin Ordinul nr. 1081-p din 30 aprilie 2025, autoritatea publică pârâtă Procuratura Generală a abrogat ordinul favorabil reclamantului și i-a stabilit un coeficient de salarizare (8,98) mai mic chiar și decât cel cu care a fost detașat inițial (9,97), aplicând această măsură retroactiv de la 01 ianuarie 2025.

În acest context, instanța subliniază că legalitatea stabilirii salariului de bază și legalitatea recuperării unor sume salariale achitate anterior reprezintă două chestiuni distincte, care urmează a fi examinate separat, prin raportare la normele legale aplicabile fiecăreia dintre acestea.

Cu referire la prima chestiune, instanța constată că, potrivit art. 12 alin. (2) din Legea nr. 270/2018, salariul de bază se stabilește conform coeficienților de salarizare prevăzuți în anexele nr. 3–10, în raport cu funcția deținută, nivelul de studii, categoria de calificare, gradul didactic, vechimea în muncă sau treapta de salarizare, după caz, în condițiile prezentei legi.

Totodată, art. 26 alin. (1) din aceeași lege stabilește că salariile de bază în cazul promovării, transferului, detașării personalului unităților bugetare se stabilesc conform coeficienților de salarizare pentru funcțiile respective, ținând cont de treapta de salarizare.

Din interpretarea sistematică a acestor prevederi rezultă că stabilirea salariului de bază al personalului detașat nu se realizează în mod arbitrar și nici exclusiv prin raportare la salariul achitat anterior, ci în conformitate cu regulile de salarizare instituite de lege pentru funcția în care persoana este detașată, cu respectarea garanțiilor legale aplicabile detașării.

În speță, reclamantul Ion Crudu a fost detașat din cadrul Centrului Național Anticorupție în Procuratura Anticorupție, unde activează în funcția de ofițer de urmărire penală, codul funcției D3052. Prin urmare, la stabilirea salariului său de bază sunt incidente atât dispozițiile generale ale Legii nr. 270/2018, cât și prevederile speciale referitoare la salarizarea personalului detașat în procuraturile specializate.

Instanța reține că pct. 4 din Notele la anexa nr. 6 la Legea nr. 270/2018, în redacția aplicabilă începând cu 1 ianuarie 2025, stabilește că clasa de salarizare pentru funcțiile de ofițeri, inclusiv de urmărire penală sau de investigații, și de specialiști detașați în procuraturile specializate se majorează cu 25 de clase succesive față de clasa stabilită în tabel pentru funcțiile similare din unitățile bugetare din care sunt detașați.

Din conținutul acestei norme rezultă că majorarea de 25 de clase succesive se raportează la clasa de salarizare stabilită în tabelul anexei nr. 6 pentru funcția similară din unitatea bugetară din care provine persoana detașată. Norma nu instituie, prin ea însăși, o majorare suplimentară de 25 de clase peste orice altă

majorare aplicată anterior funcției deținute în instituția de origine.

În același timp, pct. 10 din Notele la anexa nr. 6 la Legea nr. 270/2018 reglementează majorarea claselor de salarizare pentru funcțiile cu statut special din cadrul Centrului Național Anticorupție și al Serviciului de Informații și Securitate, cu excepțiile prevăzute expres de norma respectivă. Această reglementare privește salarizarea funcțiilor din cadrul instituțiilor menționate și trebuie interpretată în concordanță cu dispozițiile speciale care reglementează salarizarea personalului detașat în procuraturile specializate.

Instanța de judecată apreciază că majorarea prevăzută la pct. 10 din Notele la anexa nr. 6 nu poate fi aplicată automat și cumulativ cu majorarea prevăzută la pct. 4, fără a se determina mai întâi clasa de salarizare care constituie baza legală de calcul pentru funcția similară din instituția de origine și fără a se verifica incidența excepțiilor prevăzute de lege.

Or, în cauza examinată, reclamantul Ion Crudu solicită menținerea clasei de salarizare 121, căreia îi corespunde coeficientul de salarizare 12,29, stabilit prin Ordinul Procurorului General nr. 107-p din 21 ianuarie 2025.

Instanța constată însă că modificarea operată prin Legea nr. 305 din 19 decembrie 2024 a vizat în mod expres pct. 4 din Notele la anexa nr. 6, stabilind majorarea cu 25 de clase succesive față de clasa prevăzută în tabel pentru funcțiile similare din unitățile bugetare din care sunt detașați angajații respectivi.

În consecință, determinarea clasei de salarizare aplicabile reclamantului trebuie efectuată prin raportare la această bază legală, iar nu prin simpla însumare a tuturor majorărilor prevăzute în diferite dispoziții ale aceleiași anexe.

În acest sens, instanța reține că, potrivit tabelului din anexa nr. 6 la Legea nr. 270/2018, pentru funcția de ofițer superior de investigații din cadrul Centrului Național Anticorupție este prevăzută o clasă de salarizare determinată potrivit codului funcției și categoriei corespunzătoare. La aceasta se aplică regulile privind treapta de salarizare și majorările instituite de lege, în măsura în care sunt incidente funcției respective.

Instanța de judecată consideră că argumentul reclamantului privind dreptul necondiționat la menținerea clasei de salarizare 121 nu poate fi reținut în lipsa unui temei legal care să justifice aplicarea cumulativă a majorărilor invocate în modalitatea pretinsă.

Totodată, instanța de judecată nu poate reține ca fiind întemeiată susținerea reclamantului potrivit căreia modificarea clasei de salarizare ar contraveni, prin ea însăși, art. 72 alin. (2) din Codul muncii, potrivit căruia, dacă la noul loc de muncă condițiile de salarizare diferă de cele de care beneficia salariatul la unitatea care a dispus detașarea, acestuia i se aplică condițiile mai favorabile.

Această normă instituie o garanție în favoarea salariatului detașat, însă aplicarea sa presupune identificarea condițiilor de salarizare efectiv aplicabile și

compararea acestora potrivit cadrului normativ relevant. Ea nu poate fi interpretată în sensul că orice modificare ulterioară a sistemului de salarizare din instituția de origine determină, automat și independent de normele speciale aplicabile funcției în care persoana este detașată, recalcularea salariului acesteia prin adăugarea succesivă a tuturor claselor de salarizare.

Conform art. 26 alin. (3) din Legea nr. 270/2018 prevede că, în cazul în care, în urma detașării, salariul lunar stabilit este inferior celui de care a beneficiat salariatul până la detașare, acestuia i se plătește diferența de salariu. Prin urmare, legiuitorul a instituit o garanție salarială distinctă, care trebuie aplicată în condițiile prevăzute de lege și nu poate fi confundată cu dreptul de a beneficia de o anumită clasă de salarizare indiferent de modalitatea legală de determinare a acesteia.

Instanța de judecată reține că, potrivit art. 34^2 alin. (4) din Legea nr. 1104/2002, dacă drepturile salariale aferente funcției pentru care este detașat ofițerul anticorupție sunt inferioare celor deținute anterior, diferența va fi plătită de Centru. Această prevedere confirmă existența unei garanții de protecție salarială a ofițerului detașat, însă nu înlătură obligația autorității competente de a stabili salariul de bază în conformitate cu sistemul unitar de salarizare și cu normele speciale aplicabile.

În consecință, instanța apreciază că reclamantul nu a demonstrat că stabilirea clasei de salarizare 106, prin Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 contravine, în sine, regulilor de determinare a salariului de bază prevăzute de Legea nr. 270/2018. Prin urmare, pretenția privind anularea ordinului în partea ce ține de stabilirea clasei de salarizare 106 și obligarea autorității publice la menținerea clasei de salarizare 121 urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește dispoziția cuprinsă la pct. 3 din Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025, prin care s-a dispus efectuarea recalculării plăților salariale achitate reclamantului pentru lunile ianuarie, februarie și martie 2025, instanța constată că această chestiune trebuie examinată distinct de legalitatea stabilirii salariului de bază pentru perioada ulterioară.

În speță, autoritatea a acționat în baza unei norme imperative, fără a dispune de o marjă discreționară asupra cuantumului salariului - Legea nr. 270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sistemul bugetar.

Sub aspectul proporționalității, instanța reține că, stabilirea salariului la nivelul legal este o măsură adecvată și necesară, iar corectarea unei erori anterioare nu încalcă drepturi câștigate, întrucât acestea nu pot izvorî dintr-un act ilegal.

Abrogarea ulterioară a Ordinului nr.107-p din 21 ianuarie 2025 prin Ordinul nr. 1081-p din 30 aprilie 2025, fără existența unei culpe a reclamantului, reprezintă o ingerință disproporționată în drepturile patrimoniale dobândite de acesta, încălcând echilibrul corect dintre interesul public și cel privat.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului

(CEDO) și a Curții Constituționale a Republicii Moldova, principiul securității raporturilor juridice și al protecției încrederii legitime interzice autorităților publice să anuleze, în mod arbitrar, acte administrative individuale, care au creat drepturi în beneficiul particularilor, cu excepția cazurilor de ilegalitate flagrantă imputabilă beneficiarului.

În continuare, instanța reține că un aspect distinct îl constituie punctul 3 al Ordinului nr. 1081-p, prin care s-a dispus recalcularea plăților salariale pentru lunile ianuarie–martie 2025. Pentru perioada respectivă, reclamantul a beneficiat de salariu în temeiul Ordinului nr. 107-p din 21 ianuarie 2025, act administrativ individual care a produs efecte juridice depline, fiind executat de bună-credință de către părți și nefiind lipsit de efecte, la momentul plății drepturilor salariale.

Instanța subliniază că acest act administrativ nu a fost anulat, revocat sau declarat nevalabil cu efect retroactiv, în condițiile și prin procedura prevăzută de Codul administrativ, ci doar abrogat, pentru viitor, prin Ordinul nr. 1081-p, or, în lipsa unei intervenții juridice asupra actului inițial, în condițiile art. 143 - art. 147 din Codul administrativ, prestațiile deja executate, în temeiul acestuia, beneficiază de prezumția de legalitate și stabilitate.

În accepțiunea art. 150 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, restituirea prestațiilor deja acordate este condiționată cumulativ de: existența unei rectificări, retrageri, revocări sau anulări a actului administrativ individual; stabilirea obligației de restituire printr-un act administrativ distinct, motivat și emis cu respectarea garanțiilor procedurale, în mod imperativ – audierea persoanei.

În speță, instanța constată că Ordinul nr. 107-p din 21 ianuarie 2025 nu a fost supus unei proceduri de rectificare, retragere, revocare sau anulare, în sensul Codului administrativ, cu efecte retroactive.

De asemenea, nu a fost emis un act administrativ individual distinct prin care să fie stabilită obligația de restituire, în condițiile art. 150 alin. (3) din Codul administrativ. Or, potrivit acestei norme, instituirea obligației de restituire este, de regulă, condiționată de existența prealabilă a unui act administrativ de intervenție asupra actului generator de drepturi, la caz, Ordinul nr. 107-p din 21 ianuarie 2025, fiind întemeiat pe constatarea unei erori evidente și/sau pe conduita subiectivă a beneficiarului prestației.

Prin urmare, măsura dispusă de autoritate nu întrunește cerințele legale pentru restituirea prestațiilor.

Mai mult ca atât, în lipsa constatării unei erori evidente în sensul art. 150 din Codul administrativ, precum și în absența probării faptului că reclamantul a cunoscut sau trebuia să cunoască caracterul pretins ilegal al plăților, nu poate fi angajată obligația de restituire.

Dimpotrivă, situația juridică relevă că reclamantul a beneficiat de drepturi salariale în temeiul unui act administrativ valabil, fără a avea vreo culpă în

determinarea cuantumului acestora.

În acest sens, art. 148 alin. (1) din Codul muncii prevede că reținerile din salariu se pot face numai în cazurile prevăzute de Codul muncii și de alte acte normative.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, reținerile din salariu pentru achitarea datoriilor salariaților față de angajator pot fi efectuate în baza ordinului angajatorului doar în cazurile expres prevăzute de lege, inclusiv pentru restituirea sumelor plătite în plus în urma unor greșeli de calcul, cu respectarea condițiilor și termenelor legale.

Mai mult, art. 148 alin. (5) din Codul muncii stabilește în mod expres că salariul plătit în plus salariatului de către angajator, inclusiv în cazul aplicării greșite a legislației în vigoare, nu poate fi urmărit, cu excepția cazurilor unei greșeli de calcul.

Prin urmare, simpla constatare ulterioară a unei interpretări juridice diferite asupra modului de stabilire a salariului nu poate fi asimilată automat unei greșeli de calcul, în sensul art. 148 alin. (5) din Codul muncii. Pentru a justifica recuperarea sumelor deja achitate, autoritatea publică trebuie să identifice și să demonstreze existența unei erori de calcul propriu-zise, precum și respectarea condițiilor legale aplicabile reținerilor salariale.

Cu referire la principiului securității raporturilor juridice și al protecției încrederii legitime, instanța reține că reclamantul avea dreptul să se bazeze pe legalitatea actului administrativ în temeiul căruia i-au fost achitate drepturile salariale - Ordinul nr. 107-p din 21 ianuarie 2025, iar intervenția ulterioară a autorității nu poate afecta retroactiv situații juridice deja consumate, în lipsa unui temei legal clar și a respectării procedurilor corespunzătoare.

Totodată, analizând măsura prin prisma art. 29 din Codul administrativ, instanța constată că, deși corectarea pentru viitor a salariului este o măsură adecvată și necesară, recuperarea retroactivă a sumelor nu este necesară pentru restabilirea legalității. Aceasta afectează, în mod excesiv, situația patrimonială a reclamantului, depășind ceea ce este rezonabil într-un stat de drept.

Prin urmare, măsura dispusă la punctul 3 din Ordinul nr. 1081-p, nu are temei legal suficient, nu respectă condițiile prevăzute de art. 150 din Codul administrativ, contravine art. 148 alin. (5) din Codul muncii și încalcă principiile securității juridice și proporționalității.

Instanța consideră întemeiată pretenția reclamantului privind obligarea Procuraturii Generale la emiterea unui act administrativ individual favorabil prin care să fie dispusă restituirea plăților salariale reținute în executarea pct. 3 din Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025, pentru lunile ianuarie, februarie și martie 2025 inclusiv.

În ceea ce privește argumentul reclamantului referitor la încălcarea dreptului

de a fi audiat înainte de emiterea Ordinului Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 și a deciziei emise în procedura prealabilă, instanța reține că dreptul de participare la procedura administrativă reprezintă o garanție importantă împotriva arbitrariului și asigură posibilitatea persoanei de a prezenta faptele și argumentele relevante pentru soluționarea cauzei.

Totuși, existența unei eventuale neregularități procedurale nu determină, în mod automat și în toate cazurile, anularea integrală a actului administrativ contestat. Instanța trebuie să examineze natura încălcării invocate, relevanța acesteia pentru soluția adoptată de autoritatea publică și efectele pe care le-a produs asupra drepturilor și intereselor legitime ale persoanei.

În speță, instanța a constatat că pretenția privind anularea dispoziției de recalculare retroactivă este întemeiată pentru motive de drept material, respectiv pentru nerespectarea garanției instituite de art. 148 alin. (5) din Codul muncii.

Prin urmare, instanța nu identifică un temei suficient pentru anularea integrală a Ordinului nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 exclusiv prin raportare la argumentul privind audierea, în condițiile în care nelegalitatea măsurii de recalculare poate fi înlăturată prin anularea parțială a actului, iar pretenția privind stabilirea clasei de salarizare 121 urmează a fi respinsă pentru motivele expuse anterior.

Cu privire la decizia Procurorului General Interimar nr. 18-97/25-396 din 26 mai 2025, prin care a fost respinsă cererea prealabilă a reclamantului, instanța constată că aceasta a menținut efectele actului administrativ contestat, inclusiv dispoziția nelegală privind recalcularea retroactivă a plăților salariale. În consecință, decizia urmează a fi anulată în partea corespunzătoare pretenției admise, întrucât autoritatea publică nu a înlăturat, în procedura prealabilă, încălcarea constatată de instanță.

Conform art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

În conformitate cu art. 94 alin (1) al Codului de procedura civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată.

Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Ținând cont de faptul că acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, instanța de judecată va respinge şi pretențiile ultimului cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor

de principiu invocate de reclamant, în rest, instanța de judecată respinge cerințele și argumentele reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naționale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deși articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e). Dacă la momentul anulării actului administrativ individual de către instanță acesta este deja executat, instanța dispune, la cerere, întoarcerea executării, în măsura în care ea este real posibilă.

În conformitate cu art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În consecință, instanța admite parțial cerințele reclamantului și anulează parțial punctul 3 al Ordinului Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului”, în partea ce ține de dispunerea efectuării recalculării plăților salariale achitate d-lui Ion Crudu, pentru lunile ianuarie, februarie și martie 2025 inclusiv și va obliga Procuratura Generală să restituie d-lui Ion Crudu plățile salariale reținute conform punctului 3 din Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului”, în rest, pretențiile se resping ca neîntemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parțial acțiunea.

Se anulează parțial punctul 3 al Ordinului Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului”, în partea ce ține de dispunerea efectuării recalculării plăților salariale achitate d-lui Ion Crudu, pentru lunile ianuarie, februarie și martie 2025 inclusiv.

Se obligă Procuratura Generală să restituie d-lui Ion Crudu plățile salariale reținute conform punctului 3 din Ordinul Procurorului General nr. 1081-p din 30 aprilie 2025 „Cu privire la stabilirea salariului”.

În rest, pretențiile se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
Judecător Rodica Nicula